

İnsandaki beka mührü

Merve Hanım: “Mesnevî-i Nuriye’deki şu cümleyi izah eder misiniz: ‘Sen bazı vecihlerden fenaya gittiğin zaman Hâlık-ı Rahman-ı Rahim’in ilminde, meşhudunda, malumunda bâkî kalmaklığın senin bekan için kâfidir.’1”

İnsan fanidir. Dünya hemen her bakımından insanı yiyip söndürmeye hazır bir potansiyele sahiptir. Dünya üzerindeki fena damgası insanı durmadan hırpalamaktadır. İnsan acizdir, yalnızdır, kimsesizdir. Oysa “Allah’a İman” gibi bir güç kaynağı, kuvvet ağı ve kudret bağı insanın yanı başında hazır durmaktadır. İnsan el verdiği elinden tutacak, gönül verdiği gönlünü sonsuz şekilde kavrayacak bu iman aydınlığı, insana şah damarından daha yakındır. İnsan bir tek yönelişle, tek bir niyetle, halis bir teveccühle, katıksız bir samimiyetle bu devasa aydınlığa kavuşabilir ve artık fena rüzgârlarının can yakıcı darbesine maruz kalmaktan kurtulabilir.

Aksi takdirde, geleceğin yokluk, ölüm ve ayrılık taşlarıyla örülü yolları, insanı her gün yıkmakta, her gün soldurmakta, her gün bitirmekte, her gün ölmeden öldürmektedir. Varlıktan kopma düşüncesi dayanılmaz bir keder hâlinde insanoğlunun her gün gözünü karartmakta, yüreğini yakmakta, varlığını hırpalamaktadır.

Oysa insan imanda ne yüksek varlık olduğunu, Allah’a yönelişte ne sonsuz hayat müjdesi gizlendiğini, Allah’ın rızasında ne erişilmez saadet bulunduğunu bir bilse... Hiç imana karşı öyle kayıtsız kalabilir mi? Hiç Allah’a karşı böyle duyarsız davranabilir mi? Hiç Allah’ın emirlerine karşı böyle umursamaz olabilir mi? Hiç Allah’ın rahmetine karşı böyle ilgisiz bulunabilir mi?

Öyle ki ölümle insan fenaya, yok olmaya, mahv olmaya, çürümeye, erimeye, bozulmaya, dağılmaya gitmiyor. Ölüm hiçbir şekilde dağılmak ve bozulmak değildir. Dünyadan ayrılmak hiçbir biçimde yok olmak ve mahv olmak değildir.

Unutmamalıdır ki insan cisim itibariyle her sene değişmekte, her sene başkalaşmakta, her sene vücudunun yapı taşı olan hücrelerini bir yandan atarken, diğer yandan tazelenmektedir. Bu bir yok oluş süreci değil, bir yenilenmek ve tazelenmek sürecidir. Yaratılış faaliyetinin devam edişidir. Kudretin insanı ilmek ilmek işleme ve yeni hayatlara mazhar kılmasıdır. Bir gün gelip vücud elbisesi birden bire ruhumuzdan boşanırsa veya ruhumuz bir et ve kemik kafesten ibaret

olan cisim yuvasından çıkar giderse, yani ölüm dediğimiz şey başımıza gelirse biz yok mu olacağız? Fena mı bulacağız? Cismimizin çürüyüp dağılması bizim de dağılmamız, çürümemiz ve hayatı terk etmemiz demek mi olacak? Yoksa hayat yeni bir tarz ve biçimde devam mı edecek?

İşte Üstad Bedüzzaman Hazretleri bu sorulara cevap veriyor. Diyor ki: Sen bazı yönlerden fenaya gittiğin zaman, Hâlık-ı Rahman-ı Rahîm'in ilminde, görüşünde, bilgisinde yok oluyor değilsin, fena buluyor değilsin. Allah'ın ilminde ve görüşünde var olman ve bunu iman cihetiyle hissetmen, sana varlık ve beka olarak yeter. Nitekim Hâlık-ı Rahman-ı Rahîm ezeli ilim sahibidir, ezeli görüş ve bilgi Sahibidir. Bundandır ki, insana ebediyeti ve bekayı vaad etmiştir.